

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 iulie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Ion Guzun, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 24 februarie 2022, declarat de avocatul Andrei Berescu, în numele inculpatului

Scurtu Iurie XXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 28.02.2019 - 28.10.2020,
instanța de apel: 27.11.2020 - 24.02.2022,
instanța de recurs: 17.05.2022 - 06.07.2022.

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Cimișlia din 28 octombrie 2020, Scurtu Iurie a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 4 ani închisoare, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii i-a fost suspendată condiționat, pe un termen de probațiune de 5 ani.

Acțiunea civilă înaintată de ÎS „Cale Ferată din Moldova”, a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanța civilă.

De la CA „Klassika Asigurări” SA s-a încasat în beneficiul lui Vîlcu Mariana prejudiciul material în sumă de 3158 lei.

De la inculpat și SDS „Ekip” s-a încasat, solidar, în beneficiul lui Vîlcu Mariana, prejudiciul material în mărime de 12.348,12 lei și cheltuielile judiciare pentru plata serviciilor de asistență juridică în sumă de 4000 lei.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Vîlcu Mariana, prejudiciul moral în mărime de 250.000 lei.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul statului cheltuielile de judecată în mărime de 3658 lei, pentru efectuarea raportului de expertiză medico-legală nr. XXX din 06.07.2018 și 5320 lei, pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară autotehnică nr. 1521, 1522 din 29.09.2018.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Scurtu Iurie, la 19.06.2018, orele 08:00, deplasându-se la volanul autoturismului de „Mercedes Sprinter 218”, n/î XXX, pe traseul R-46 Km 0 din direcția s. XXX, r-nul Cantemir în direcția s. XXX, r-nul Leova, având în calitate de pasager pe Capraru Anatolie, ajungând la trecerea la nivel cu calea ferată fără bariere din s. XXX, r-nul Leova, a încălcat cerințele punctului 60 al Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului R. Moldova nr. 357 din 13.05.2009, care prevede că „participanții la trafic trebuie să traverseze căile ferate prin trecerile la nivel cu cale ferată, cedând trecerea trenului sau altui vehicul feroviar, ignorând semnalul sonor al locomotivei nr. 2TÐ10JL2303, a traversat calea ferată, fiind tamponat în partea laterală dreapta – față de către locomotivă. În rezultatul impactului, pasagerul Capraru Anatolie a suferit traumă cranio – cerebrală deschisă: plagă contuză regiunii fronto – temporale – drepte, hemoragii a țesuturilor moi epicraniene, fractură liniară a osului temporal stâng cu trecere pe baza craniului prin fosa craniană medie. Hemoragie subarahnoidală. Traumă contuză a toracelui: fractura sternului, fracturi bilaterale de coaste pe diferite linii anatomice, hematorax 450,0 ml. Contuzia pulmonului drept, cordului, hemoragie masivă a țesuturilor moi și mușchilor interni. Plagă a regiunilor fronto – temporale, în regiunea sprincenei drepte, în jur echimoză cu trecere pe pleoapa superioară a ochiului drept și pleoapa inferioară. Excoriații regiunii obrazului drept și zigomatică dreaptă. Echimoză a hemitoracelui drept și a brațului drept în regiunea coastei VI. Rinichi de șoc. În rezultatul leziunilor suportate, pasagerul Capraru Anatolie a decedat.

Instanța a reținut că, inculpatul a recunoscut vina de principiu și a declarat că împreună cu Capraru A. se deplasau la serviciu. Când a ajuns la cotitura înspre s. XXX, a scos mașina din viteză. După ce a virat la stânga, ceva s-a întâmplat, a pierdut cunoștința, nu a văzut nici semnalul „STOP”, nici semaforul și nici semnalul sonor nu l-a auzit.

Totodată, vinovăția inculpatului este dovedită integral și prin probele cercetate în cadrul ședinței de judecată, inclusiv:

declarațiile martorului Maimesculov Roman, că până la accident, nu l-a cunoscut nici pe succesorul părții vătămate, Vîlcu Mariana și nici pe inculpat. Referitor la caz, poate comunica că activează în calitate de ajutorul mașinistului în DEPO Locomotive Basarabeasca. Cazul a avut loc pe la orele 08:00 dimineața, la data de 19.06.2018. Susține că la o distanță de aproximativ 100 m a văzut un microbuz care se deplasa cu o viteză mică din direcția s. XXX. A aplicat semnalele sonore, însă microbuzul nu a reacționat. Observând acest fapt, s-a aplicat frânarea de urgență și reieșind din faptul că locomotiva înregistra o viteză de 40 km/h, nu a fost posibilă de evitat tamponarea. Tamponarea a avut loc din zona din partea stângă, microbuzul a sărit în aer și s-a rostogolit de 2 ori. După oprire, a coborât pentru a vedea caracterul deteriorărilor.

Locul său de muncă este în partea stângă a trenului și a văzut momentul tamponării, așa cum aceasta a avut loc, în partea din care se afla el. A văzut caracterul deteriorărilor locomotivei, după care a mers spre microbuz. În timp ce mergea spre microbuz, pe drum la nivel de trecere, a stopat și un microbuz de rută, au coborât pasageri și au încercat să ridice automobilul avariat pentru a scoate răniții. Nu a putut să se deplaseze rapid, așa cum în preajma șinelor, este pietriș. Când a ajuns lângă automobilul avariat, oamenii deja acordaseră primul ajutor, iar ajutorul său nu mai era necesar. În apropiere, se afla șoferul – Scurtu Iurie. Și-a dat seama că anume el fusese șoferul deoarece acesta era palid și în șoc. Peste puțin timp, dânsul s-a apropiat de rănit și a încercat să îl spele cu apă. Ulterior, s-au apropiat colaboratorii de poliție și ambulanța. I-au chestionat, iar ambulanța a luat rănitul la spital. La nivel trecerii de cale ferată este instalat semnalul „Stop”, semnalul iluminator dar și sonor, care funcționau;

raportul de expertiză medico-legală nr. XXX din 06.07.2018, conform căruia, decesul lui Capraru Anatolie, a.n. XXX, a survenit în urma contuziei cerebrale cu hemoragie subarahnoidală difuzată de fractura bolții și bazei craniului pe fondal a traumei cranio-cerebrale deschise, decesul a survenit la SR Cantemir la data de 19.06.2018, orele 10:20. La cadavru Capraru Anatolie, a.n. XXX au fost constatate următoarele leziuni corporale: Traumă asociată. Traumă cranio-cerebrală deschisă: plagă contuză regiunea fronto-temporale drepte, hemoragii a țesuturilor moi epicraniene, fractura liniară a osului temporal stâng cu trecerea pe baza craniului prin fosa craniană medie. Hemoragie subarahnoidală. Traumă contuză a toracelui: fractura sternului, fracturi bilaterale de coaste pe diferite linii anatomice, hematorax 450,0 ml. Contuzia pulmonului drept, cordului, hemoragie masivă a țesuturilor moi și mușchilor interni. Plagă a regiunilor fronto-temporale, în regiunea sprâncenii drepte, în jur echimoză cu trecere pe pleoapa superioară a ochiului și pleoapa inferioară. Excoriații regiunilor obrazului drept și zigomatică dreapta. Echimoză a hemitoracelui drept și a brațului drept. Excoriații pe hemitoracele stâng și în regiunea coastei VI. Rinichi de șoc. Leziunile corporale menționate puteau fi produse la acțiunea traumatică a unui corp contondent dur, la lovire sau prin lovire de el ce pot fi părțile automobilului, posibil în timpul și circumstanțele indicate și după caracterul lor atât în parte cât și în comun se califică ca vătămare corporală gravă la persoanele vii. Reieșind din caracterul, localizarea anatomică și volumul leziunilor descrise la cadavru Capraru Anatolie, agenții vulneranți sunt corp contondent dur, cu suprafața traumatică limitată, cât și nelimitată având o direcție antero – posterioară de la stânga la dreapta cât și de la dreapta la stânga fiind produsă în același timp. Legătura dintre leziunile depistate și cauza survenirii morții este directă. Leziunile corporale deschise sunt caracteristice unui accident rutier. Conform datelor toxicologice, la cadavru, în proba de sânge nu s-a depistat alcool etilic.

Prin urmare, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijlocului de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane.

La individualizarea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, XXX, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 3 la 7 ani, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, că

circumstanțe atenuante nu s-au stabilit, că inculpatul este caracterizat pozitiv de I.P. Cahul, în anul 2018 a comis două contravenții de domeniul rutier, se caracterizează pozitiv la locul de muncă și de domiciliu, se află la vârsta ce depășește plafonul de 60 ani, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă, rațională și echitabilă fără izolare de societate, stabilindu-i o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării ei, conform art. 90 Cod penal, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

3. Adjunctul, procurorului-șef în Procuratura raionului Leova, Oleg Cernenchi, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la 4 ani închisoare, cu executare și cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Apelantul a invocat că instanța de fond nu a ținut cont de faptul, că pedeapsa penală este o măsură de constrângere și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale precum și prevenirea: săvârșirii de noi infracțiuni. Conform prevederilor art. 7 Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa stabilită lui Scurtu I. este prea blândă, fiind aplicate prevederile art. 90 Cod penal, pedeapsa închisorii fiind suspendată pe un termen de probă de 5 ani, deoarece în rezultatul infracțiunii comise a pus în pericol și a curmat viața unei alte persoane, prin urmare, fapta incriminată este gravă.

Or, instanța, aplicând art. 90 Cod penal, nu a ținut cont, de gravitatea infracțiunii, de urmările acesteia, iar pedeapsa aplicată inculpatului este prea blândă, iar instanța nu a prezentat careva argumente convingătoare, care ar motiva soluția dispusă, astfel fiind ignorate prevederile legii penale, precum și cerințele prevăzute la art. 90 Cod penal.

Totodată, la stabilirea pedepsei, instanța nu a dat apreciere faptul că persoana inculpată a fost anterior atrasă la răspundere penală, pentru săvârșirea unei infracțiuni în domeniul transportului.

3.1. Succesorul părții vătămate, Vîlcu Mariana, la fel a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la 4 ani închisoare, cu executare și cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Apelanta a invocat că Scurtu I. nu a fost sincer în cadrul acestui proces penal, declarând organului de poliție că i-a cedat frâna, iar rudele sale au încercat să-l facă șofer pe soțul său decedat, vinovat de accident, a spus că s-a pierdut cu firea la claxonul trenului, și-a pierdut cunoștința și nu știe ce s-a întâmplat.

De fapt Scurtu I. nu a fost sincer la nici o etapă a acestui proces penal. A inventat doar minciuni și versiuni, fără a recunoaște vinovăția sa în mod integral, exprimându-și astfel o lipsă de respect față de ea, ca succesor al părții vătămate, față de suferințele sale și față de decesul unei persoane.

Instanța de fond a stabilit neîntemeiat lipsa circumstanțelor agravante, or, Scurtu I., anterior a fost condamnat pentru o infracțiune similară în baza art. 177 alin. (1) Cod penal (19XXX), fapt ce este confirmat prin revendicarea anexată la dosar.

Sub acest aspect, Scurtu I. a mințit în fața instanței de fond, declarând că nu ține minte pentru ce a fost condamnat anterior, iar apărarea a insinuat că acesta ar fi pentru prima oară pe banca acuzaților, fapt ce reprezintă un fals.

Prin urmare, în situația în care Scurtu I. a încălcat grav Regulamentul Circulației Rutiere, ce a dus la decesul soțului său în circumstanțe cumplite, a avut o atitudine nesinceră în cadrul acestui proces penal, a fost anterior judecat pentru o faptă similară, iar aplicarea art. 90 Cod penal este una irațională și nefirească.

Mai mult, instanța de fond greșit a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, atâta timp cât Scurtu I. a încercat, prin diferite tertipuri, să evite răspunderea penală. Ultimul nu se poate corecta în libertate, or comportamentul său nesincer și acțiunile sale ce au dus la condamnarea repetată pentru o faptă similară, nu poate determina opinia că acesta s-ar putea corecta în libertate.

În acest sens, apare întrebarea câte accidente rutiere cu consecințe grave trebuie să comită Scurtu I. ca să primească o pedeapsă corespunzătoare faptelor sale și suferințelor aduse. Nu înțelege care este semnalul transmis de instanță persoanelor care comit încălcări grave a regulilor de circulație, ce duc la decesul persoanelor. Constată că este în prezența unui act de nedreptate, în coraport cu acțiunile inculpatului, consecințele faptelor sale și pedeapsa primită.

3.2. A declarat apel și inculpatul, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care *cauza penală de încetat în baza art. 20 Cod penal, fiind emisă o decizie de achitare*, iar acțiunile civile să fie respinse.

Apelantul a invocat că acțiunile sale cad sub incidența art. 20 Cod penal - fapta săvârșită fără vinovăție - cazul fortuit.

Argumentele instanței precum că inculpatul nu a fost supus unei expertize sau unui examen medical pentru a fi demonstrat că și-a pierdut cunoștința, a leșinat, nu s-a efectuat de către organul de urmărire penală, care erau obligați să elucideze toate circumstanțele care învinovătesc sau dezvinovătesc bănuitul, învinuitul.

Ori, dispunerea unei expertize psihologice și a examenului medical al său este de competența și obligația organului de urmărire penală.

Astfel, potrivit art. 142 Cod de procedură penală, de la prima audiere, a explicat că tamponarea microbuzului pe care îl conducea cu locomotiva, în urma căreia a decedat pasagerul Capraru Anatolie, a avut loc din cauza că el, aproximativ la o distanță de 70 -100 m de trecerea de calea ferată, a pierdut cunoștința, a leșinat.

Respectiv, la etapa de urmărire penală, cât și a judecării cauzei, nu s-a dat o apreciere cuvenită probelor, mai mult ca atât, la efectuarea urmăririi penale, nu s-a dispus efectuarea unei expertize, pentru a determina dacă la momentul comiterii infracțiunii s-a depistat vreo maladie la el, care a cauzat tragicul accident.

3.3. A declarat apel și avocatul Vasile Tarnovschi, în numele SRL „SDS EKIP”, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie respinsă acțiunea Marianeii Vîlcu față de SRL „SDS EKIP”, cu admiterea integrală a acțiunii față de CA „Klassica Asigurări” SA.

Apelantul a invocat că hotărârea instanței de fond este neîntemeiată în aspectul vizat.

4. Potrivit deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 24 februarie 2022, a fost încetată procedura privind apelul declarat de avocatul Tarnovschi Vasile

în numele SRL „SDS Ekip”, apelul inculpatului a fost respins ca nefondat, au fost admise apelurile adjunctului procurorului-șef în Procuratura r-lui Leova, Cernenchi Oleg și a succesorului părții vătămate, Vîlcu Mariana, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Scurtu Iurie, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Conform art. 90/1 Cod penal, prima parte a pedepsei cu închisoare pe un termen de 2 ani urmând a fi executată în penitenciar de tip deschis, din 24 februarie 2022, iar a doua parte a pedepsei pe termen de 2 ani, fiind suspendată pentru o perioadă de probațiune de 2 ani.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că deși inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, vinovăția acestuia a fost pe deplin dovedită prin probele prezentate de către partea acuzării.

Instanța de fond, cercetând în cumul probele în ședința de judecată și la urmărirea penală prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, corect a stabilit situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Scurtu Iurie, încadrarea juridică corespunzătoare.

Or, și în cadrul judecării apelurilor, s-a constatat cu certitudine că vina inculpatului Scurtu I. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, cea imputată de acuzatorul de stat prin actul de învinuire, s-a dovedit prin cumulul de probe administrate și nominalizate supra, și anume prin declarațiile succesorului părții vătămate, declarațiile martorilor și probele scrise cercetate din materialele dosarului penal, care au coroborat între ele și au demonstrat incontestabil vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Prin urmare, instanța de fond întemeiat a pronunțat în privința inculpatului, sentința de condamnare și corect a ajuns la concluzia că acesta este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

Totodată, instanța de fond eronat a aplicat în privința inculpatului prevederile art. 90 Cod penal, or alegațiile avocatului Tudor Barbă cu privire la faptul că acesta a dat dovadă de căință sinceră, au fost respinse, deoarece inculpatul din start, sub diferite pretexte, care nu și-au găsit o justificare, a încercat să inducă în eroare organul de urmărire penală, menționând că era inconștient, iar ulterior a invocat că nu-și amintește de cele întâmplate, motiv din care s-a ajuns la concluzia că în privința inculpatului nu ar fi rațional de a fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal, dar este posibil de aplicat prevederile art. 90/1 Cod penal.

Instanța de fond a aplicat la caz prevederile art. 90 Cod penal, însă argumentarea adusă în favoarea acestei concluzii nu este suficientă.

Potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal prerogativa instanței de judecată constituie să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a pedepsei și în formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege și anume întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea

faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte care privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

Prin urmare, termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește luând în considerație și personalitatea infractorului, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii, iar dispunerea executării pedepsei cu închisoarea poate avea loc doar atunci când o soluție nu poate fi primită în virtutea restricțiilor legale, sau scopul pedepsei nu poate fi atins altfel.

Respectiv, circumstanțele reținute de instanța de fond nu sunt incomensurabile, în raport cu urmările prejudiciabile survenite, adică decesul unei persoane, respectiv aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, nu este proporțională cu faptele prejudiciabile săvârșite.

Un alt aspect, care nu a fost abordat suficient de către instanța de fond, la individualizarea executării pedepsei este și faptul că scopul pedepsei poate fi atins fără executarea deplină a acesteia.

Sub acest aspect, norma penală imputată inculpatului, este instituită de legislator pentru a fi apărute relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier și sănătatea persoanelor, în contextul în care la moment un număr mare de încălcări a regulilor de securitate a circulației rutiere sau de exploatare a mijloacelor de transport, de către conducătorii autovehiculelor în Republica Moldova duc în cote majore la vătămări corporale și decesuri.

Deci, în situația în care în urma săvârșirii infracțiunii de încălcarea a regulilor de securitate a circulației rutiere de către inculpat, cu cauzarea decesului, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, în prezenta speță, nu va avea un impact scontat asupra atingerii scopului pedepsei penale, prevăzute la art. XXX alin. (2) Cod penal și anume restabilirea echității sociale și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Ținând cont de toate circumstanțele cauzei, cât și de materialul probat anexat, atestă că motivarea expusă de instanța de fond este justificată de a aplica la speță prevederile art. 90/1 alin. (1) Cod penal, care prevede că în cazul în care instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de personalitatea vinovatului, ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute întreaga pedeapsă cu închisoare în penitenciar, aceasta poate dispune suspendarea parțială a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând în hotărâre perioada de executare a pedepsei în închisoare și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă, precum și motivele condamnării cu suspendarea parțială a executării pedepsei.

Prima parte a pedepsei se execută în penitenciar, iar restul pedepsei se suspendă. Or, pentru fapta comisă, deși din imprudență, luându-se în considerație comportamentul inculpatului pe parcursul examinării speței cât și la faza de urmărire penală, Scurtu Iurie va fi condamnat cu suspendarea parțială a executării pedepsei (art. 90/1 Cod penal) și nu cu suspendarea condiționată integrală a pedepsei (art. 90 Cod penal), după cum eronat a reținut instanța de fond.

Astfel, la caz, s-au constatat ca fiind întemeiate alegațiile acuzatorului de stat și a succesoriului părții vătămate care au indicat că instanța de fond eronat a aplicat în privința inculpatului prevederile art. 90 Cod penal, or comportamentul acestuia la faza de urmărire penală cât și în procesul de examinare a speței a pledat mai mult pentru nevinovăția sa în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, invocând existența cazului fortuit prevăzut de art. 20 Cod penal, iar atitudinea corectă prin care inculpatul a recunoscut de principiu fapta ce i se încredinează și regretat fapta comisa, așa cum a reținut instanța de fond nu echivalează cu recunoașterea vinovăției și căința sinceră.

Deci, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, urmează a stabilit inculpatului pedeapsa de 4 ani închisoare, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Conform art. 90¹ Cod penal, prima parte a pedepsei cu închisoare pe termen de 2 ani de către inculpat se va executa în penitenciar de tip deschis, a doua parte a pedepsei pe termen de 2 ani se suspendă cu stabilirea unei perioade de probațiune de 2 ani.

5. Avocatul Andrei Berescu declară recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul invocă că a fost comisă infracțiunea din imprudență, iar inculpatul nu și-a dorit consecințele prejudiciabile survenite.

Pe parcursul examinării cauzei penale, acesta și-a cerut scuze de la succesoriul părții vătămate și a confirmat că regretă cele întâmplate, fapte menționate și în sentință.

Mai mult, inculpatul nu are antecedente penale sau contravenționale active la momentul săvârșirii infracțiunii, se caracterizează pozitiv la locul de muncă și domiciliu, starea de sănătate este precară, având insuficiență cardiacă și suferind de claustrofobie, are o vârstă înaintată de XX ani, nu și-a manifestat dezacordul față de prejudiciul moral dispus spre achitare de prima instanță, deși este o sumă impunătoare, circumstanțe, care nu au fost just apreciate de instanța de apel, la individualizarea pedepsei și selectarea modului de executare a acestuia.

Dat fiind faptul că inculpatul a fost privat de dreptul de a conduce mijloace de transport, prevenirea de săvârșire a unor noi infracțiuni de acest gen este reală, iar multitudinea circumstanțelor, precum vârsta înaintată, lipsa de antecedente penale, caracteristica pozitivă la locul de muncă și domiciliu, intenția de a repara prejudiciul moral și faptul că și-a cerut scuze de la partea vătămată, confirmând că regretă cele întâmplate, căindu-se sincer, denotă că corijarea făptuitorului ar fi posibilă prin aplicarea unei pedepse penale, fără privarea de libertate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și aplicarea unui termen de probă.

Subsecvent, prezentul recurs este declarat doar împotriva laturii penale din decizie, cu latura civilă, inculpatul este de acord, expediind în adresa succesoriului părții vătămate o cerere prin care și-a exprimat intenția de a achita prejudiciul moral în mărime de 250.000 lei în tranșe, timp de 5 ani, deși este o sumă impunătoare, iar privarea de libertate a acestuia ar împovăra executarea acestei prevederi din decizia judecătorească.

În drept, recursul, este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede următoarele temeiuri - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu împrejurările precise, relevate în descriptivul hotărârii atacate, care ar fi esența și erorile concrete de drept a circumstanțelor că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și care sunt acestea, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar a apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată

nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 4. din prezenta decizie*, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just a concluzionat că în cazul în care inculpatul nu are antecedente penale și este caracterizat pozitiv, se află la vârsta ce depășește plafonul de 60 ani, dar a săvârșit o infracțiune gravă, soldată cu consecințe ireparabile - decesul unei persoane, care se pedepsește în exclusivitate cu închisoare de la 3 la 7 ani, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, nu a recuperat prejudiciul cauzat succesoriului părții vătămate, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurent, o pedeapsă penală mai blândă decât cea aplicată de instanța de apel, ar fi inequitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, cu persoana inculpatului, cât și cu scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a acestuia precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5. din prezenta decizie*, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele și probele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 90 alin. (1) Cod penal, art. 27, 101, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, judecătorul apreciază probele în conformitate

cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul vizat au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat (*pct. 5. din decizie*).

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul ordinar de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Andrei Berescu, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 24 februarie 2022, în privința lui Scurtu Iurie XXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 12 august 2022.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Ion Guzun

Victor Boico